

Her devrimin başına gelen *Arap Baharının* da başına geldi sanırım. Devrime kadar herkes biliyor ne istemediğini, herkes heyecanlı, devrimden sonra borusu ötenler yine *muktedirler* oluyor.

Devrimlerin hemen hepsini harekete geçiren, insanların iktidardan kurtulma ihtiyacı. Devrimler belli bir felsefeye, rejime, düzene karşı gibi duruyor ama gerçekte kalabalıkların istediği iktidarın bağladığı zincirlerden kurtulmak. Ancak insanları iktidar ve güç olmadan idare etmek mümkün olmadığı için, devrimler başka iktidarlar ortaya çıkarıyor. Yeni iktidarın da genelde ilk hasmı, önceki devrimi ateşleyen muktedirlik karşıtları.

İnsanların bir yönetim olmadan yaşayacağına inanmak hoş, *insanlar iyi olsun ve karşısındakine insan gibi davransın* temennileri güzel. Lakin insan tabiatını boşverin, canlı olmanın getirdiği kısıtlar bile insanı yönetime muhtaç kılıyor. İnsanlar *ihtiyaç* kavramının genel bir geçerliliği olduğunu sanıyor ama insanlara ihtiyacını öğretmek bile yönetim ve güç istiyor.

Devrimci fikirlerin devrimden sonrasını pek de konuşmaya yanaşmayışının altında bunu görüyorum. *Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir* gibi sloganlar heyecan verici ama *kim mülksüzleştirecek ve o mülkler ne olacak?* sorusunun cevabını net olarak verince devrimden sonra bugünkünden çok da farklı bir hayat olmadığını görüyorsunuz. Aynı aptal işlere açlık korkusuyla devam edecekse insanlar, bunu zaten kan dökmeden de yapabiliyoruz.

Devrimden sonra *hiçbir şey değişmez* değil, bir şeyler değişir ama bunlar toplumun çıkınına hazırladıklarıdır. Devrimi kan dökmeden önce fikirleri, üretimi, ahlakı, hayat anlayışını değiştirenler yapar. Eğer kan dökmeden bunları değiştirmek mümkün değilse, kan dökerek de mümkün değildir.